

Джек Лондон

Правото на свещеника

Това е историята на мъж, който не ценеше съпругата си, а също и на жена, която му оказва твърде голяма чест, когато стана негова съпруга. Между другото тя засяга и един йезуитски свещеник, известен с това, че никога не е лъгал. Той беше неразделен и много необходим придаък на Юконския край, докато присъствието на първите двама беше съвсем случайно. Те бяха представители на многото чудновати несретници, които или се издигат до гребена на вълната на златната треска, или кретат в

опашката ѝ.

Едуин Бентъм и Грейс Бентъм бяха несретници и спадаха към тези, които кретаха в опашката, защото златната треска на Клондайк от 1897 година отдавна беше отшумяла надолу по реката и заглъхнала в измъчвания от глад Доусън. Когато Юкон приключи дейността си и заспа под три фута дебел леден чаршаф, тази странствуваща двойка се озова на бързеите Петге пръста, а Златният град оставаше все още на много нощувки на север.

Не малко добитък е бил изклан тука през есента и отпадъците представляваха внушителен куп. Тримата спътници на Едуин Бентъм и жена му огледаха купчината, направиха си малка сметка, разбраха, че са открили златна мина и решиха да останат. И цяла зима продаваха торби с кокали и замръзнали кожи за изгладнените кучешки впрягове. Цената, която искаха, беше скромна – по долар на фунт, както дойдеше, без избор. Подир шест месеца, когато слънцето се върна и Юкон се събуди, те запасаха пояси, натежали от златен пясък, и се върнаха на Юг, където живеят и досега и лъжат наляво и надясно за Клондайк, който никога не са видели.

А Едуин Бентъм... той беше мързелив човек и да си нямаше жена, с удоволствие щеше да се присъедини към доходната спекулация с месо за кучета. Но жена му залагаше на неговата суетност и му разправяше колко е велик и силен, как мъж като него може да превъзмогне всички препятствия и положително може да се докопа до златното руно. И той си придаде мъжествен вид, продаде своя дял от кокалите д и кожите за шейна и едно куче и обърна снегоходките си към север. Излишно е да кажем, че снегоходките на Грейс Бентъм не оставаха далеч от пресните му дири. Преди да изтекат три дни от техните патила, мъжът вече вървеше отзад, а

жената проправяше пъртината отпред. Разбира се, щом някой се мернеше пред тях, местата веднага се

разменяха. Така мъжкото му достойнство остана не осквернено

пред пътниците, които минаваха като сенки по безмълвната пърина. Има такива мъже в д този свят.

Как са могли такъв мъж и такава жена да се вземат за радост и мъка, не е от значение за този разказ. Такива неща са познати на всички ни и онези, които се мъчат да ги разрешат или дори прекалено много се замислят над тях, може да загубят прекрасната вяра в това, което е известно като предвечна хармония.

Едуин Бентъм беше момче, озовало се по някакво нещастно стечение на обстоятелствата в тялото на възрастен мъж – момче, което с удоволствие, крило по крило, можеше да разкъса една пеперуда или да се свие от подъл страх пред някое мършаво безстрашно хлапе, два пъти по-малко от него. Той беше егоистичен ревльо, прикрил се зад мъжки мустаци и фигура и лъснат с тъничък външен слой лустро на културата и общоприетото благоприличие. Да, той членуваше в клубове и беше светски човек, от тези, които красят светските сборища и с неописуем чар и плам говорят глупости; от тези, които се кичат с големи приказки и плачат от зъбобол; от тези, които превръщат живота на една жена в по-непоносим ад само като се оженят за нея, отколкото най-безсрамният развратник, който някога е търсил забранени наслади. Ние срещаме такива мъже всеки ден, но рядко долавяме какво представляват те всъщност. Най-добрият начин да узнаеш всичко това, освен като се ожениш за тях, е да се храниш от същата паница и да се завиваш със същото одеяло с тях в продължение... е, да речем, на една седмица, няма нужда да е по-дълго.

Да видиш Грейс Бентъм, значеше да видиш стройно създание с моминска външност; да я опознаеш, значеше да опознаеш душа, пред която собствената ти душа издребнява и която все пак запазва всички отличителни белези на вечната женственост. Такава беше жената, която подтикваше и насърчаваше мъжа си в неговия устрем към Север, която проправяше пърина за него, когато никой не гледаше, и тайно плачеше заради слабите сили на женското си тяло.

Така тази толкова неподходяща двойка измина пътя до стария Форт Селкърк, а оттам стоте мили през печалната пустош до река Стюърт. А когато краткият ден ги напусна и мъжът легна на снега и зарева с глас, жената го върза върху шейната, ухапа устни от болката в разнебитената си снага и помогна на кучето да го замъкне до хижата на Мейлмют Кид. Мейлмют Кид не беше у дома си, но Май-ерс, немецът, търговец на кожи, приготви големи пържоли от еленско месо и им направи легло от пресни елови вейки.

Лейк, Лангъм и Паркър бяха развълнувани и ненапрасно, ако се вземеше пред вид причината.

– Хей, Санди! Слушай, можеш ли да кажеш кое е филе и кое е контрафиле? Я ела тука да ми помогнеш! – Този вик за помощ долетя от склада, където Лангъм безуспешно се бореше с различни парчета замръзнало еленско месо.

– Да не си посмял да зарежеш тия чинии! – заповяда Паркър.

– Виж какво, Санди... хайде бъди добричък... изтичай до стана Мисури и вземи назаем малко канела – замоли се Лейк.

– Ох! Ох! По-бързо! Защо не... – Но трясъкът на събарящите се късове месо и сандъци изведнъж заглуши тези заповеднически подканвания.

– Хайде, Санди, колко е да отидеш до Мисури. ...

– Остави го на мира – прекъсна го Паркър. – Как мога да замеся питките, докато не е разтребена масата?

Санди нерешително се спря, докато изведнъж се сети, че е „прислужник“ на Лангъм. Тогава той гузно захвърли мръсната кърпа за чинии и изтича да помага на своя господар.

Тези многообещаващи чеда на заможни родители бяха дошли на Север, за да жънат лаври, с много

излишни пари и с по един „прислужник“ всеки. Другите двама „прислужници“, за тяхно щастие, бяха изпратени нагоре по Бялата река да търсят някаква легендарна златоносна жила, тъй че Санди трябваше мъжествено да се справя със заповедите на трима здрави господари, всеки от които имаше собствени готварски хрумвания. Два пъти тази сутрин съжителството им се изправяше пред разрив, избягнат само благодарение на огромните отстъпки, направени от един от тези рицари на кухненската печка пред друг. Най-последно съвместното им творение – един наистина изискан обед – беше готово. Тогава те седнаха да играят карти до пълната победа на единия – процедура, която премахваше всички предпоставки за бъдещи раздори и позволяваше на победителя да изпълни едно извънредно важно поръчение.

Това щастие се падна на Паркър, който си среса косите на прав път, сложи си ръкавиците и мечия калпак и се запъти към хижата на Мейлмют Кид. А когато се върна, съпровождаха го Грейс Бенгъм и Мейлмют Кид, при което Грейс изрази искрените си съжаления, че нейният съпруг не можел да се възползува заедно с нея от тяхното гостопримство, понеже отишъл да огледа златните находища по потока Хендерсън, а Кид бе още малко схванат от едно пътуване без пъртина надолу по река

Стюърт.. Мейерс отказал на поканата, понеже бил много зает с опит да замеси тесто с хмел вместо с мая.

Е, можеха да минат и без съпруга, но жената... ами че те не бяха виждали жена цялата зима и присъствието на тази обещаваеше нова хегира² в живота им. Те имаха висше образование и бяха джентълмени, тези трима младежи, и жадуваха за светски удоволствия, от които бяха лишени толкова дълго. Вероятно Грейс Бентъм страдаше от същата жажда, поне тази покана означаваше много за нея – първият светъл час след много седмици мрак.

Но едва чудното първо ястие, творба на големия майстор Лейк, бе сложено на масата, когато на вратата силно се почука.

– А, Заповядайте, влезте, господин Бентъм! –

—
2Хегира – бягството на Мохамед от Мека в Медик",
което се смята за начало на нова ера от мохамеданите (622 г. от и. е.). Б. пр.

каза Паркър, който отвори вратата да види кой е дошъл.

д" – Тука ли е жена ми? – грубо отвърна този достоен мъж."

– Ами да. Ние помолихме господин Майерс да ви обади – Паркър се мъчеше да направи гласа си

колкото може по-сладък, а вътрешно се чудеше какво ли, по дяволите, значи всичко това. – Няма ли да

влезете? Чакахме ви да дойдете всеки миг и сложихме прибори и за вас. Идватے тъкмо навреме за първото ястие.

– Влизай, мили Едуин – изчурулика Грейс Бентъм от мястото си на трапезата.

Паркър дори се дръпна да му стори път.

– Трябва ми жена ми – повтори дрезгаво Бентъм и в гласа му неприятно прозвуча чувството на собственик.

Паркър се сачиса, насмалко не шибна грубия си гост с юмрук в лицето, но макар и трудно, успя да се сдържи. Всички се изправиха. Лейк загуби и ума, и дума и едва не рече: „Трябва ли да си вървите?“

След това се посипаха прощални възклицания:

– Толкова мило от ваша страна...

– Ужасно съжалявам...

– Боже мой! Как ни светна пред очите...

– Право да ви кажа, вие...

– Много, много ви благодаря...

– Приятно пътуване до Доусън...

С безброй подобни забележки жертвеното агне облече парката си и бе поведено на заколение. Вратата се тръшна и всички горестно впериха очи в опустялата трапеза.

– По дяволите! – Лангъм страдаше от известни непълноти в ранното си възпитание и ругатните му бяха слаби и еднообразни. – По дяволите! – повтори той със смътното съзнание, че това звучи незавършено, и напразно затърси по-силен израз.

Само една умна жена може да допълни многото слаби места у един некадърен мъж, със собствената си упоритост да заякчи колебливата му природа, да вдъхне честолюбие на своята душа в неговата и да го подтикне към велики постижения. И само една наистина много умна и тактична жена може да извърши всичко това и да го извърши така умело, че цялата заслуга да се падне на мъжа и той в дълбините на душата си да повярва, че всичко се дължи на него и единствено на самия него.

Точно с това се залови Грейс Бентъм. Веднага щом пристигнаха в Доусън с малко брашно и няколко препоръчителни писма, тя се зае със задачата да избута голямото си бебе на преден план. Тя беше тази, която стопи каменното сърце на грубия варварин, в чиито ръце бяха съдбините на Тихоокеанското търговско дружество, и изтръгна от него заем; обаче Едуин Бентъм бе този, на когото официално бяха отпуснати парите. Тя бе тази, която мъкнеше своето бебе нагоре и надолу по разни рекички, през бърда и вододели и на десетина луди надпреварвания за нови участъци, но всички говореха колко енергичен човек бил тоя Бентъм. Тя беше тази, която проучваше карти и разпитваше златотърсачи, и набиваше географски и топографски данни в празната му глава, а всички се чудеха на широките му познания за този;

край и осведомеността му за положението. Разбира се, казваха, че жена му била юнак, и само неколцина по-прозорливи я ценяха и съжаляваха.

Тя вършеше работата, той получаваше похвалите и наградите. В Северозападната територия омъжена жена не може да запази участък или да запише на свое име бряг на рекичка, открито находище или златоносна жила; затова Едуин Бентъм отиде при комисаря по добива на златото и регистрира участък 23, втори ред, в откритото находище на Френския хълм. А с идването на април те вече промиваха злато за хиляда долара на ден, с много, много такива дни пред себе си.

В подножието на Френския хълм течеше рекичката Елдorado, а на един крайбрежен участък се намираще хижата на Клайд Уортън. Засега

той не промиваше по хиляда долара на ден, но купищата изкопана пръст непрекъснато растяха и щеше да дойде време, когато тези купища щяха да минат през неговите улеи за промиване и за петшест дни да оставят на дъното неколкостотин хиляди долара. Той често седеше в хижата си, пушеше лула и се унасяше в красиви малки мечти – мечти, които нямаха нищо общо с Купищата пръст, нито с половината тон златен пясък в голямата каса на Тихоокеанското търговско дружество.

А Грейс Бентъм миеше тенекиените чинии в хижата си на хълма, честичко поглеждаше надолу към рекичката Елдорадо и мечтаеше, но не за купища златоносна пръст, нито за златен пясък. Те се срещаха често, понеже пътеката към единия участък се пресичаше с пътеката към другия, а северната пролет поражда много теми за разговор, но нито веднъж, нито с блясък в погледа, нито с изтървана дума, не разкриха сърцата си.

Така беше отначало. Но един ден Едуин Бентъм се държа грубо. Всички момчета са такива; освен това, станал сега един от кралете на Френския хълм, той започна да се мисли за голям човек и да забравя всичко, което дължеше на жена си. Същия ден Уортън чу за това, причака Грейс Бентъм и пламенно ѝ заговори. Това я направи много щастлива, при все че не пожела да го изслуша и го накара да обещае, че няма вече да ѝ казва такива неща. Часът ѝ още не беше ударил.

Но слънцето пое обратно по пътя си на север, полунощният мрак се смени със стоманената сивота на зазоряването, снегът се смъкна, водата отново рукна по ледниковите наноси и промиването на златото започна. Ден и нощ жълтата глина и натрошената руда бързаха през стръмните улеи и оставяха богат откуп на силните мъже от Юг. И в това усилено време удари часът на Грейс Бентъм.

За всички ни по някое време удря такъв час – поне за тези от нас, които не са прекалено отпуснати. Някои хора са добри не поради вродената си любов към добродетелта, а само от мързел. Онези от нас, които са преживели мигове на слабост, може и да го разберат.

Докато Едуин Бентъм плащаше със златен пясък сметката си на тезгяха в кръчмата на Раздела (общо взето, твърде много от златото му минаваше през боровите дъски на този тезгях, жена му слезе по надолнището и се шумгуна в хижата на Клайд Уортън. Уортън не я очакваше, но това не промени нищо. И много произтекли от това мъки и безполезно чакане можеше да се избягнат, ако отец Рубо не беше я забелязал и не беше свърнал от главната пъртина по рекичката.

– Чадо...

– Чакайте, отец Рубо! Макар и да не съм от вашата вяра, аз ви уважавам; обаче вие не можете да заставате между тая жена и мен!

– Знаете ли какво вършите?

– Дали го зная! Да бяхте всемогъщият бог, готов да ме хвърли във вечния огън на ада, пак бих ви се противопоставил по тоя въпрос!

Уортън беше настанил Грейс на една табуретка и стоеше войнствено пред нея.

– Седнете на тоя стол и мълчете – продължи той, като се обърна към йезуита. – Първо аз ще си кажа урока. Сетне можете и вие да кажете вашия. Отец Рубо учтиво се поклони и се подчини. Той беше добродушен човек и се беше научил да не прибързва. Уортън придърпа една табуретка до тази на жената и стисна ръката ѝ в своята.

– Значи ти ме обичаш и ще ме отведеш оттука? Лицето ѝ сякаш отразяваше спокойствието на този човек, към когото можеше да се приписне и да

потърси закрила.

– Скъпа, не си ли спомняш какво ти казах преди? Разбира се, аз...

– Но как можеш? ... Промиването?

– Мислиш ли, че то може да попречи? Ами че аз ще възложа тая работа, да кажем, на отец Рубо. Мога да му имам доверието, че ще предаде златото здраво и невредимо на дружеството.

– Само като си помисля!... Няма вече никога да го видя!

– Слава богу!

– И да отида... О, Клайд, не мога! Не мога!

– Хайде, хайде; разбира се, че можеш. Остави тая работа на мене. Да знаеш, щом съберем това-онова, ще тръгнем и...

– Ами ако той се върне?

– Ще му изпочупя всичките...

– Не, не! Без бой, Клайд! Обещай ми.

– Добре! Само ще кажа на работниците да го изхвърлят от участъка. Те видяха как се отнесе той към тебе и не изпитват особено голяма обич към него.

– Не бива да правиш това. Не бива да му причиняваш болка.

– А какво да правя? Да го оставя да дойде тука и да те отведе пред очите ми?

– Нее – полугласно проточи тя и го погали нежно по ръката.

– Тогава ще ме оставиш аз да се разправам и няма да се тревожиш.

Ще гледам да не му стане нещо. Като че ли много го е било грижа дали

ти ще пострадаш, или не! Няма да се връщаме в Доусън. Ще обадя едно-две от момчетата да ни стегнат лодка и да я докарат нагоре по Юкон. Ще превалим вододела и със сал ще потеглим насреща им по Индианската река. После...

– И после?

Главата ѝ лежеше на рамото му. Гласовете им се снишиха и зазвучаха по-нежно. Йезуитът неспокойно се размърда.

– И после? – повтори тя.

– Ами ще плаваме все нагоре и нагоре и ще влачим лодката по сухо край бързеите Белия кон и прулума Кутията.

– После?

– Сетне Шестдесетмилевата река, а после езерата, Чилкут, Дайи и Солената вода.

– Но, мили, аз не умея да карам лодка с прът,

– Глупавичката ми! Аз ще повикам Ситка Чарли; той знае всички добри водни пътища и най-добрите места за стануване и е най-добрият пътник, който съм виждал, нищо, че е индианец. Ти ще трябва само да седиш по средата на лодката, да пееш песни и да играеш ролята на Клеопатра, и да воюваш... не, имаме късмет – още е много рано за комари.

– А после, о, мой Антоний?

– А после параходът, Сан Франциско и светът. И никакво връщане в тая проклетата дупка. Само си го представи! Целият свят ще е наш: където поискаме, там ще отидем! Аз ще продам всичко. Ами че ние сме богати! Синдикатът Уолдуърт ще ми даде половин милион за това, което е още в земята, а аз имам два пъти по толкова в изкопаната пръст и в Тихоокеанското търговско дружество. Ще отидем на изложението в Париж през хиляда и деветстотната година. Ще отидем в Ерусалим, стига да поискаш. Ще си купим италиански дворец и ти можеш до насита да играеш ролята на Клеопатра. Не, ти ще бъдеш Лукреция, Актея или която и да пожелае скъпата ти душичка. Но не бива, наистина не бива...-

– Жената на Цезар ще стои по-високо от всякакви упреци.

– Разбира се, но...

– Но аз няма да съм ти жена, нали, скъпи?

– Не съм искал да кажа такова нещо.

– Но ти ще ме обичаш също като че ли съм ти жена и никога няма дори и да помислиш... ах! Зная, че ще бъдеш като другите мъже: аз ще ти омръзна и... и...

– Не те ли е срам? Аз...

– Обещай ми.

– Да, да, обещавам.

– Казваш го толкова лесно, скъпи, но отде да знаеш?... Или отде аз да зная? Мога да ти дам толкова малко и въпреки това то е толкова много! О, Клайд, обещавай ми, че няма да ти омръзна!

– Хайде, хайде! Не бива още отсега да започваш да се съмняваш. „Дорде смъртта ни раздели“ – нали знаеш?

– Само като си помисля! Едно време аз казах това на... на него, а сега?

– А сега, сладката ми женичка, няма да се тревожиш повече за такива неща. Разбира се, аз никога, никога не ще...

И за първи път трепетни устни се допряха до трепетни устни. Отец Рубо отдавна вече наблюдаваше главната пъртина през прозореца, но не можа повече да издържи напрежението. Той се изкашля и се обърна.

– Сега е ваш ред, отче! – Лицето на Уортън беше пламнало от огъня на първата прегръдка. В гласа му звънтеше ликуване, когато се отказа от правата си в полза на другия. Той не се съмняваше в

изхода. Не се съмняваше и Грейс, защото, когато се обърна към свещеника, на устните ѝ играеше усмивка.

– Чадо – започна той, – сърцето ми се облива в кръв заради теб. Това е хубава мечта, но тя не може да се сбъдне.

– А защо, отче? Аз казах „да“.

– Но не си знаела какво вършиш. Не си помислила за клетвата, която си дала пред бога на човека, който е твой съпруг. Мой дълг е да те накарам да разбереш светостта на такава клетва.

– Ами ако я разбира и все пак откажа?

– Тогава бог...

– Кой бог? Мъжът ми има бог, комуто аз не искам да се кланям. Трябва да има много такива богове.

– Чадо! Взemi назад тия думи! О, ти не ги изрече от сърце! Разбирам те. И аз съм изживявал подобни минути. – За миг той се видя в родната си Франция и едно посърнало лице с тъжни очи изникна като през мъгла между него и седящата пред него жена.

– Тогава, отче, нима моят бог ме е изоставил? Аз не съм по-безпътна от другите жени. Много съм се намъчила с него. Защо да се мъча повече? Трябва

ли да се откажа от щастие? Не мога, не искам да се върна при него!

– По-скоро ти си изоставила своя бог. Върни се. Излей мъката си пред него и мракът ще се разпръсне. О, чадо...

– Не, няма смисъл; каквото съм си постлала, на такава ще легна.

Поела съм вече по този път. И ако господ ме накаже, все някак ще понеса наказанието. Вие не разбирате. Вие не сте жена.

– Майка ми е била жена.

– Но...

– И Христос е бил роден от жена. Тя не отговори. Настъпи мълчание. Уортън нетърпеливо дърпаше мустака си и не сваляше очи от пъртината. Грейс се облегна с лакът на масата, на лицето ѝ се четеше непреклонна решителност. Усмивката беше угаснала. Отец Рубо промени тактиката си.

– Имаш ли деца?

– По едно време исках... но сега... не! И съм благодарна, че нямам.

– А майка?

– Да.

– Обича ли те тя?

– Да. – Тя отговаряше шепнешком.

– А брат?... Това няма значение, той е мъж. Но имаш ли сестра?

Тя плахо кимна с глава.

– По-млада? Много по-млада?

– Седем години.

– Добре ли си обмислила всичко? Помислила ли си за тях? За майка си? Ами за сестра си? Тя стои пред прага на зрелия си живот и твоето безразсъдство може да има голямо значение за нея. Ще можеш ли да застанеш пред нея, да погледнеш свежото ѝ младо лице, да стиснеш нейната ръка в своята или да притиснеш бузата си до нейната?

Тези думи събудиха във въображението ѝ живи образи и най-после с вик „Стига! Стига!“ тя се сви, както впрегнатите кучета се свиват пред бича.

– Но ще трябва да се изправиш пред всичко това и по-добре е да го направиш още сега.

В очите му, които тя не можеше да види, се четеше дълбоко състрадание, но лицето, напрегнато и потрепващо, оставаше все тъй безпощадно. Тя вдигна глава от масата, преглътна сълзите си и се помъчи да се овладее.

– Аз ще замина. Те никога вече не ще ме видят и постепенно ще ме забравят. Все едно че ще съм умряла за тях. И... аз ще замина с Клайд... днес.

Това прозвуча окончателно. Уортън пристъпи напред, но свещеникът му махна да се дръпне.

– Ти си желала да имаш деца? Мълчаливо кимване.

– И си се молила да имаш?

– Често.

– А помислила ли си какво ще стане, ако имаш деца? – Очите на отец Рубо се спряха за миг върху мъжа край прозореца.

Лицето ѝ светна от радост. После тя схвана пълното значение на този въпрос. Тя умолително вдигна ръка, но свещеникът продължи:

– Можеш ли да си представиш невинно детенце в своите прегръдки? Момче? Светът не е толкова жесток спрямо едно момиче. Ами че дори млякото в гърдите ти ще се превърне в жлъчка! Нима би могла да се гордееш и да се радваш на своето момче, когато гледаш другите деца? ...

– Смилете се! Млъкнете!

– Изкупителна жертва...

– Стига! Стига! Аз ще се върна! – Тя падна в краката му.

– Дете, което ще расте, без да познава злото, и един ден светът ще му лепне обидно име на челото!

– О, боже мой! Боже мой!

Тя се захлупи на пода. Свещеникът въздъхна и я вдигна. Уортън се запъти към нея, но Грейс му махна с ръка.

– Не се приближавай до мен, Клайд! Аз се връщам обратно! – Сълзи се стичаха по лицето ѝ, но тя не се опитваше да ги избърше.

– След всичко това? Не можеш да го направиш? Аз няма да те пусна!

– Не ме докосвай, Клайд! – Тя потрепери и се дръпна.

– Защо не? Ти си моя! Чуваш ли? Ти си моя! – След това се обърна стремително към свещеника. – О, какъв глупак бях да ви позволя да развържете глупавия си език! Благодарете на своя бог, че не сте обикновен човек, защото щях... Но трябвало е да упражните правото на свещеника, а? Е, добре, вие го упражнихте. Сега махайте се от моя дом, докато не съм забравил кой сте и какъв сте!

Отец Рубо се поклони, хвана я за ръка и се запъти към вратата. Обаче Уортън им прегради пътя,

– Грейс! Нали ми каза, че ме обичаш?

– Казах.

– Обичаш ли ме и сега?

– Обичам те.

– Кажй го пак.

– Обичам те, Клайд, обичам те!

– Ето на, свещенико! – възкликна той. – Ти го чу и с тези думи на

устата ѝ си готов да я изпратиш обратно да живее в лъжа и мъки с тоя мъж?

Но отец Рубо бързо бутна жената във вътрешната стая и затвори вратата.

– Никакви приказки! – пошепна той на Уортън и седна в непринудена поза на табуретката. – Помнете, заради нея! – добави той.

В стаята отекна грубо почукване на вратата, след това мандалото се вдигна и вътре влезе Едуин Бентъм.

– Да сте виждали жена ми? – попита той веднага след размяната на поздравите.

Двамата поклатиха отрицателно глава.

– Видях следите ѝ да водят надолу – продължи да опипва почвата Бентъм, – те се губят на главната пъртина тъкмо срещу вашата хижа.

Мъжете изглеждаха отегчени.

– И аз... аз си помислих...

– Че тя е тук! – изрева Уортън.

Свещеникът с поглед го накара да млъкне.

– Видели ли сте нейни следи, които да водят към Тая хижа. синко?

Хитрият отец Рубо! Той се беше погрижил добре

да ги заличи, когато дойде по същата пътека преди един час.

– Не съм се бавил да гледам, аз... – Очите му с подозрение се спряха на вратата към другата стая, след това въпросително се устремиха към свещеника. Отец Рубо поклати глава, но това като че ли не успя да разсее съмнението.

Отец Рубо бързо прочете наум една молитва и се изправи.

– Ако не ми вярвате, аз... – Той понечи уж да отвори вратата.

Свещеник не може да лъже. Едуин Бентъм често беше чувал това и го вярваше.

– Разбира се, че ви вярвам, отче – побърза да го прекъсне той. – Само се чудех къде ли е отишла жена ми и си помислих, че може да е... Сигурно

горе при госпожа Стантън във Френската клисура. Чудесно време, нали? Чухте ли новината? Брашното е поевтиняло на четиридесет долара за сто фунта и както разправят, чечако на цели тълпи слизали надолу по реката. Но трябва да вървя, тъй че довиждане.

Вратата се затръшна и през прозореца те го видяха да се запътва към Френската клисура да търси жена си.

Подир няколко седмици, тъкмо след юнското пълноводие, двама мъже излязоха с кану наред реката и се вързаха за плаващ бор. Въжето

се опъна и повлече леката ладийка като на буксир. Отец Рубо беше получил нареждане да напусне горния край и да се върне при мургавите си чеда в Минук. Бели хора дошли при тях и те посвещаваха твърде малко време на риболова и твърде много на едно божество с временно местопребиваване в безброй черни бутилки. Мейлмют Кид също имаше работа в долния край и затова те тръгнаха заедно.

Само един човек в целия Север познаваше човека Пол Рубо и това беше Мейлмют Кид. Единствено пред него отецът захвърляше свещеническите си одежди и разголваше душата си. И защо не? Тези двама мъже се познаваха. Не бяха ли делили последното късче риба, последната щипка тютюн, последната и най-съкровена мисъл в пустинните простори на Берингово море, в съсипващите лабиринти на

Великата делта, през страхотното зимно пътуване от нос Бароу до Таралежовата река?

Отец Рубо усилено смучеше старата си, видяла много път лула и гледаше червения диск на слънцето, увиснало над ръба на северния кръгзор. Мейлмют нави часовника си. Беше полунощ.

– Стига си го мислил, приятелю! – Кид очевидно подемаше нишката на прекъснат разговор. – Господ положително ще прости такава лъжа. Ще ти повтора думите на човек, който е напипал истината:

Рече ли нещо тя, сложи на устните печат –

да бъде куче тоз, чиито думи Хъруърд издадат!

Гроби ли я беда и можеш я спаси с най-черна клевета,
лъжи, докато имаш глас и има живи хора на света.

Отец Рубо извади лулата от устата си и замислено заговори:

– Правилно го е казал, но не е това, което ме кара да се измъчвам. Лъжата и изкуплението зависят от господата, но... но...

– Какво друго тогава? Ти за нищо не си виновен.

– Не е така, Кид. Много съм мислил и положението все си остава същото. Аз знаех и въпреки това я накарах да се върне.

Звънката песен на червенушка ечна от гористия бряг, в далечината се обади яребица, един елен шумно нагази тих вир, а двамата мъже продължаваха да пушат в мълчание.

КРАЙ

Jack London
The Priestly Prerogative, 1899

Източник: <http://dubina.dir.bg>
Сканиране и обработка: Сергей Дубина, 11 юни 2003

Публикация:

Джек Лондон, Разкази и новели
Книгоиздателство „ГЕОРГИ БАКАЛОВ“, ВАРНА, 1987
Анелия Бошнакова, Сидер Флорин, преводачи, 1987
Борис Дамянов, Желяз Янков, Сидер Флорин, Тодор Вълчев, преводачи, 1963

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/2200>]